Ч. 238 (13.186). Львів, середа 26. жовтня 1932. Poeztowa opłatę zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 4·00 зол. Чвертьрічно 12·00 „ Піврічно 24·00 „ Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Гельвеції, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Треба їхати в гості.

(Кореспонденція зі Злучених Держав.)

Ню-Йорк, 9. жовтня 1932.

„Жать, чи не жать, а сіяти треба“. — Жидівський конгрес, призначений на 1934 рік, а вже тепер зіздяться делеґати жидівський організацій з усього світу на конференцію, щоби перобити приготування. Про якийсь всеукраїнський конгрес якось не чути серіозної дискусії, але не шкодить використувати нагоди для спільного обговорення української справи як цілости. Може з часом і ми допровадимо до якогось „Українського Конгресу“, як постійної інституції, що збирається періодично що кілька літ.

Від участи у майбутнім українськім конгресі нема причини виключати еміґрацію. Як довго є ще хоч горстка людей, що в часі довгого перебування на чужині почуваються до українського пня, так довго треба тих людей допускати до голосу в українських справах. У той спосіб буде вдержаний взаїмний контакт. І нема потреби боятися, що через те наразиться еміґрацію на закид нельояльности до приброної батьківщини. Кожна нація займається міжнародніми проблемами, отже й американці зовсім свобідно можуть взяти українську справу за якийсь міжнародній ідеал. Зрештою досі не чути було, щоби Америка негодувала на своїх горожан за те, що вони займаються допомогою якійсь поневоленій нації. Навпаки: американці дивляться на таких людей як на ідеалістів і вважають їх за вартніших горожан між ті, що пускаються в погоню за грошем. Мало буває злочинців наслідком чужоземного патріотизму, а зате багато наслідком лакімства грошевого.

Тесаме відноситься й до Канади, де є така сама воля як і в Злучених Державах.

Життя в Америці далеко відмінніше від життя в старому краю. Через те й коротше життя еміґранта ніж у рідному краю. Як візьмете календар котроїсь із наших допомогових організацій, а там перечитаєте список померших членів, то завважаете, що пересічний вік помершого біля 45 літ. А це вказує, що еміґрація скорше вимирає, ніж вимерла би природно тасама громада на рідній землі. Але на місце небіщиків все таки остається молода генерація. Хоч може чисельно свіжа ґенерація менша, то зате вона справніша й більше ужиточна для української справи, бо вже тут вихована.

Це не повинно звучати фантастично, коли напишеться, що українська еміґрація може серіозно піднятися наново діла, розпочатого за час великої війни за президента Вилсона, лише, що треба поставити до свого правительства домагання, які є можливі з огляду на змінені відносини. Треба виробити певний проект спільної праці.

Власне трапляється добра нагода перший раз в історії українського народу влаштувати зізд українських делеґацій. Маємо тепер українські організації під західним сусідом, під południево-західним, під полудневим, а також і за границею — в Европі та на еміґрації за океаном. Вистава в Шикаґо дасть можливість зіхатися усім в Америці і зріло обговорити положення українського народу на цілому світі та виробити проекти, як, числячися із теперішнім станом річей, розвести планову працю для добра нації як цілости. Це не справа самої одної займанщини чи области, але справа загалу, коли нація живе теперішністю й будучиною. Тоді також можна буде застановитися, чи можливе є покликання до життя постійної інституції українського конгресу, який збирався би що кілька літ для обговорення актуальних справ.

При цій нагоді можна довести до тривкого й планового співділання таких двох сильних еміґрацій, як канадійська й „стейтська“. Відколи ці обі еміґрації побіч себе істнують, не було ще ні одного спільного загально-еміґрантського зізду, ні навіть зізду якихсь окремих українських делеґацій від обох еміґрацій. Лише в липні цього року приїхали перший раз канадійські делеґатки на український жіночий конгрес в Ню Йорку, а перед тим ніколи не було якогонебудь порозуміння.

В Канаді маємо посла до домініяльного парляменту (гром. Лучковича), послів до провінціональних соймів, урядовців домініяльних і т. п. Значить, там уже є щось більшого й тривкого. А зате в Злучених Державах є сильніші організації, через котрі можна впливати на своє правительство і на міжнародні чинники. Все те є наш цінний доробок, яким треба дорожити як важним національним маєтком і його відповідно використовувати. Така акція буде мати також спасенний вплив на уздоровлення внутрішніх відносин. Чим вищою справою будемо займатися, тим благородніші думки будемо самі плекати і тим лекше забудемо на наші буденні й злободенні справи.

Як саме довести до зізду українських делеґацій, про це вже також час заговорити. Можна взяти за підставу історичні делеґації бувшої австрійсько-угорської монархії, або виробити наші, своєрідні. Але зачнім дискусію над цією справою, щоби не запізнити речинця дозволу на приїзд на виставу до Америки. Опісля вже буде тяжче.

Добре було би зачати, невідкладаючи, обговорювати ці справи на сторінках українських часописів у Злучених Державах і Канаді. Всі відтінки української суспільности, якщо вони визнають принцип самостійности української нації, повинні забрати голос у цій справі. А таке обговорення певно не принесе шкоди, без огляду на вислідн дискусії.

Для можливости писання дописів*) з Европи про цю справу подані понижче адреси українських ґазет по англійськи. З Бразилії хтось повинен подати адреси тамошніх ґазет, а таксамо з Арґентини.

Д-р Семен Демидчук.

*) Часописі:

United States of America:
„Svoboda“ 83 Grand St., Jersey City, N. J.
„Narodne Slovo“, P. O. Box 1915, Pittsburgh, Pa.
„America“, 817 North Franklin St., Philadelphia, Pa.
„Narodna Wola“, 524 Olive St., Scranton, Pa.

Dominion of Canada:
„Ukrainian Farmer“, 295 Market Ave., Winnipeg, Man.
„Ukrainian Voice“, P. O. Box 3626, Winnipeg, Man.
„Nowey Shlakh“ (New Pathway) 10114 — 97th St., Edmonton, Alta.

Перед першим листопада.

Зближається хвиля спомину великого, історичного дня — 1. листопада.

Досі ми святкували його торжественно панахидою, забуваючи, що „задушки“ святкує у цей день лиш латинська церква, коли у східній Церкві задушними днями, в яких поминається торжественно померших, є Субота перед Зеленими Святами й самі Зелені Свята.

Крім цього 1. листопад, це така радісна, велика, історична хвиля, такий день тріюмфу, що прикривати його серпанком жалю та смутку ніяк не годиться, хоч як дуже дорогий для нас спомин про „буйні голови тих, що відійшли у великі історичні дні“, спомин про той наш „коханий скошений цвіт“.

А вкінці чи нам не треба просити Бога за розум, за силу, за витревалість для живих, що з дня на день боротися мусять з „трудящами будня“. Чи не слід нам просити Бога:

„Трудящим головам й рукам,
Ти свою поміч ниспошли!“

Кермуючися такими думками пропоную, щоби день 1. листопада, як велике українське торжество відсвяткувати ось як:

Передполуднем відслужити Службу Божу у намірені українського народу, живих його труженників, за здійснення його ідеалів. Перед Службою Божою відспівати, або бодай хором читати псалом:

„Сей день, егоже сотвори Господь,
Возрадуемся й возвеселимся в онь“,

а по Службі Божій відспівати гимн:

„Тебе Бога хвалим“,

по чім український гимн-молитву:

„Боже великий, єдиний“.

Вечором відсвяткувати цей день якоюсь вечіркою в читальні, відчитом-спомином, деклямаціями і піснями.

Нехай бодай у той день запанує в українському народі ясна благодарна радість, джерело сили на будні, повні праці дні.

Пропоную теж, щоби у той день усі українські установи понехали працю у своїх бюрах, варстатах та крамницях, а представники тих установ, як і вся українська громада взяли загально участь передполуднем у Богослуженні, пополудні у святочній вечірці.

На спомин „скошеного цвіту“ пропоную щоби підчас Богослуження складати на тетраподі під хрестом останні, осінні квіти. Ні вінкь від установ, ні букети, лиш поодинокі квіти, складані під хрестом від поодиноких людей які індивідуально, але громадно кожний від себе помяне молитвою й осінньою квіткою борців за долю Батьківщини.

Ті квіти, ще цілі дні після Богослуження прикрашуватимуть церкву на спомин великого зриву в той історичний день 1. листопада, коли то над українською землею розцвіла була як мрія найкраща з квіток, бо квітка волі.

о. прал. Л. Куницький.

Бораг в справі розброєння.

Американський сенатор Бораг оголосив у „Кельнише Цтг.“ статтю, в якій підтримує німецьку тезу рівноправности зброєнь. Якщо розброєна конференція розібється, то вина впаде не на Німеччину, але на союзні та заприязнені держави. Бораг кінчить осторогою, що розвиток подій може потягнути за собою грізні наслідки та накликує до морального розброєння.

Неспокій в Австрії.

ВІДЕНЬ, 24. X ПАТ. Вчорашня неділя пройшла у Відні спокійно, зате на провінції прийшло до численних сутичок між соціял-демократами, комуністами і гітлерівцями. У Ст. Пельтен билися гітлерівці з комуністами, причому націонал-соціялісти заатакували теж поліцію, що хотіла розділити обі противні сторони. Два поліціянти потерпіли рани.

Демонстрація українських студентів і польська дипльоматія.

До дискусії про польсько-українські взаємини у 1921 р.

Отримуємо такого листа:

Високоповажаний Пане Редакторе!

Читаючи „Діло" ч. 230 з дня 16. жовтня 1932 зауважив я у переданій за „Метою" статті „**Чи справа Сх. Галичини була вже у 1921 р. перерішена**" деякі неточно подані дати. В уступі тої статті п. н. „Демонстрація українських студентів у Відні і сатисфакція для Польщі коштом авторитету уряду З.У.Н.Р." каже п. Лось, що в червні 1921 р. обкидали українські студенти п. Скірмунта, тодішнього польського мін. закордон. справ яйцями, коли він переїжджав через Відень і що цей випадок дав полякам притоку жадати від великодержав формального зліквідування справи Сх. Галичини. Дальше п. Лось каже, що хоча тоді справи суверенности над Сх. Галичиною не полагоджено, то Польща отримала іншу сатисфакцію, а саме: В дні 12. липня 1921 р. Рада Амбасадорів заявила, що не признає уряду З. У. Н. Р. репрезентацією території і населення Сх. Галичини.

У цій справі звертаю увагу, що це твердження не відповідає правді, бо обкидання п. Скірмунта яйцями в однім з готелів у Відні відбулося далеко пізніше, після 12. липня 1921 р. як це можна ствердити ще й тепер в дирекції поліції у Відні. Отже твердження, що непризнання уряду З.У.Н.Р. Радою Амбасадорів 12. VII. 1921 мало бути сатисфакцією для Польщі за обкидання п. Скірмунта яйцями є невірне, а шукання якогонебудь звязку між цими двома фактами — безпідставне.

Д-р Осип Клодницький.

Товмач, дня 18. X. 1932.

Згіршуюче віче в Берліні.

Берлін, 16. жовтня 1932.

12. жовтня 1932 р. заворушився весь Берлін, а головно його українсько-більшовицька громада. При Веберштрасе 17 в льокалі Бекера, домівці польського комуністичного товариства „Скорп", мало відбутися протестаційне віче українських більшовиків проти розвязання „Сельробу" та закриття його преси польською владою. Запрошення на це віче розсилано масово. Влаштовувало його українське комуністичне товариство „Воля", що має свій осідок у Берліні, а по провінції безчисленні фіктивні філії.

На віче явилось около 20 осіб, всі майже з окруження бувшого президента д-ра Е. Петрушевича, також число мазурів та декільки німців. Замісць в год. 7. почалось в год. 8. Відкрив віче якийсь „товариш" Горбань. Навіть президії не вибирали, бо товариш заявив, що президію вибрав вже головний виділ Т-ва „Воля".

Реферати виголошували в 3 мовах, українській, польській та німецькій. Всі реферати інші, хоч про одно й те саме, а це тому, щоби культурний німецький робітник не довідався, що говорилось в українському або польському рефераті і навпаки.

Перший говорив „товариш" Кульчицький, вихованок польської організації „Скорп", що ніяким чином не хоче проміняти буржуазну Німеччину за совітський рай, хоч має змогу туди виїхати. Він взивав усіх організуватись під стягами Сельробу... в Німеччині та співпрацювати з польськими масами... у Польщі та зокрема в Німеччині. Чому в Німеччині? — питання отверте.

Другий реферат виголосив бувший міністр ЗУНР. п. Бурбела, що ще й досі перебуває у Німеччині. Зовсім він на комуніста не похожий, ані поставою ані виглядом. Але говорив, бо так йому казали. Згадував стару історію з „продажею" Галичини полякам, розвязанням УГА і переслідування українців, все з „марксівської точки погляду". Місцями виходило, що він не є зовсім переконаним марксистом і що говорив проти власного переконання. Закінчив також зазивом до співпраці з поляками. За це плеснули йому трохи присутні поляки, а з українського боку почувся голос: „Фе, пане міністре! Деж таке можна говорити?" Колиб могли почути той відчит п. Бурбели ті, що полягли під його проводом у нашій визвольній війні, то напевне рушились би у гробах.

Далі говорили мазури по мазурськи, бо польською мовою того польсько-німецького жарґону годі назвати. Тут уже всипалось урядові Папена і всім юнкрам та буржуям німецьким. До тієї боротьби проти Німеччини заклинали й українців, що живуть у Німеччині мабуть на те, щоб їх повикидали з Німеччини. Другий промовець, видно якийсь польський патріот, який попав на те віче випадково й через непорозуміння, заявив, що він солідаризується цілком з цілим польським народом у Польщі і буде за Польщу боротися до смерти. За цю заяву нагородили його оплесками спантеличені б. українські достойники, що гуртуються довкола б. українського президента та своєю поведінкою разураз унаглядноюють цілу глибінь української національної трагедії. Чи справді ці люди, коротаючи незавидні дні на еміґрації, мусять являтися на таких зборах, чи вони мусять свою особисту й загально-українську трагедію обносити по людях й прилюдно її манифестувати?! Чи колишні українські високі урядовці й національні діячі мусять виступати нині прилюдно на чужині з польськими й чужинецькими більшовиками на стид і згіршення своїм землякам і стороннім чужинцям?!

Глядач.

РЕОРҐАНІЗАЦІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ ЛІҐИ НАЦІЙ.

ЖЕНЕВА, 24. X. ПАТ. Авеноль виїхав до Риму. Там радитиме з Мусоліні́м над справою реорганізації секретаріяту Ліґи. З Риму Авеноль поїде до Берліна, щоби обговорити подібні справи.

Виборчі гороскопи в Німеччині.

БЕРЛІН, 24. X. ПАТ. В пресі появилися перші прогнози вислідів виборів до райхстаґу, визначених на 6. листопада п. р.: „Монтаґ ам Морґен" рахує на зменшення фреквенції голосуючих. Число послів у райхстаґу, яке зросло до 608, знову зменшиться. Втрати націонал-соціялістів, що мали досі 230 мандатів, оцінюють на 20 до 40 мандатів. Число соціял-демократичних мандатів упаде із 133 до 120. Комуністи побільшать число своїх послів із 89 до 100—110. Тим способом сили соціял-демократів і комуністів зрівняються. Центр може втратити 5—6 мандатів. Загально думають, що найбільший приріст голосів осягнуть німецькі націонали як одинока урядова партія. Якби вони зискали 20 нових мандатів, то означувало би це приріст на 50 прц. теперішнього числа послів. Дрібні партії збережуть мабуть свій теперішній стан посідання. Таке пересунення в укладі поодиноких сил спричинило би поважні зміни політичного обличчя райхстаґу.

Голодовий марш на Льондон.

Дві тисячі безробітних з усіх сторін Англії розпочали голодовий марш на Льондон, де хотять запротестувати проти розпорядків у справі запомог. Учасники походу прийшли до міста Штратфорду, де прийшло до гострих сутичок з поліцією. Група безробітних числом 300 осіб, що переночувала в домі для бідних, була невдоволена з одержаних харчів і почала грабувати харчевий склад. Покликана поліція стрінулася зі сильним опором безробітних, з яких багато потерпіло рани. Після того інциденту безробітні продовжали марш під ескортою поліції.

Хліборобський конґрес у Софії.

СОФІЯ, 24. X. ПАТ. Розпочалися тут наради щорічного конґресу рільничого обєднання. В конґресі бере участь 6.000 делеґатів і коло 15 тисяч гостей. У відкритті конґресу взяв участь провідник грецької селянської партії Папанастазію і б. румунський міністр Радукано.

НЕ ЗАБУДЬТЕ В РОЗМОВІ З ВАШИМ СУСІДОМ, ЗНАКОМИМ АБО СПІВРОБІТНИКОМ ЗАПИТАТИ, ЧИ ВІН: ВИРІВНАВ ПЕРЕДПЛАТУ? ЧИ ВИСЛАВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД? ЧИ ПРИЄДНАВ ХОЧ ОДНОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА?

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 26. ЖОВТНЯ 1932.

Д-Р В. С.

Музей церковного мистецтва при Богословській Академії у Львові.

Величезні скарби нашої давньої мистецької культури, забуті по стародавніх зістарілих церквах численних міст і сіл, становлять невичерпане джерело для наукового досліду, виховання й освіти. Обмежена кількість наших музеїв не в силі представити бодай частинно всі ті цінности, які ще маємо на наших широких землях. Територіяльно деякі місцевости були зовсім незаступлені в центральних музеях і щойно недавно почався рух за реґіональними збірками. Щож до музеїв спеціяльного призначення, то ця справа у нас ще зовсім у початках.

Відкритий дня 9. жовтня 1932 Музей Богословської Академії у Львові має саме на меті заповнити оцей брак музеїв спеціяльного наставлення. Як інституція шкільна, Музей має передовсім виховуюче значіння. Збірки повинні заочно ознайомлювати молодь з цінностями нашої давньої культури, виховувати в неї розуміння і смак до творів мистецтва, витворювати пієтизм до памяток минулого та подавати перші вказівки щодо їх консервації й охорони. Це останнє почесне завдання Музей може виконати легко і з великим успіхом, бож ніхто інший, як саме священик найближче стоїть до церкви, де переховуються мистецькі скарби, нерідко й цілі музеї в мінятюрі церковного мистецтва.

Історія заложення нововідкритого Музею не зовсім недавня. Ректор о. д-р *Йосиф Сліпий* вже від 1922 р. збирав становищні очи для нашого Національного Музею в порозумінні з дир. Свєнціцьким і покійним інж. Пещанським. Коли він у 1930 р. привіз більшу колекцію з ферій, зайшли до нього мистець Павло Ковжун, який працював пізніше в мурах Академії та над розписом саль, і пишучий ці рядки, щоб оглянути ту збірку. Тоді мистець п. Ковжун висловив погляд, що Академія повинна рішуче мати свій музей.

Щасливо намічена думка знайшла в особі ректора Академії не тільки найбільшу підтримку, але що найголовніше: ентузіястичного орґанізатора і збирача музейних експонатів. Саме головно його заслугою, що особисто їздив по цілій Галичині, рятуючи від загибелі цінні предмети церковної старовини, протягом кількох років нагромаджено порівнюючи велику колекцію і то дуже цінних творів церковного мистецтва, як *іконопис, різьба на дереві, ткацтво, церковна посуда, рукописи, стародруки, штихи, нумізматика, народне культове мистецтво* та ін. Призбираними предметами занявся віцеректор о. *Олександер Малиновський* і почав перше порядкування.

Від року є кустосом Музею *д-р Михайло Драган*, що переводить упорядкування, опис і консервацію експонатів. З причини недостачі відповідного мешкання Музей покищо займає лише одну більшу салю, два менші приміщення і коридор.

Перше невеличке приміщення заповнено творами сучасних українських визначних мистців. Передовсім твори *Олекси Новаківського:* знаменитий образ „Мойсея", портрет митрополита, два образи „Благовіщення", „Воскресення" і „Пробудження". Покійний *Петро Холодний*, що залишив у мурах Академії один з найкращих своїх творів — іконостас і настінні мальовила академічної каплиці, представлений в Музею двома цінними малюнками деревляних дзвіниць і краєвидами. Звертає на себе увагу також дуже цікаво виконаний пуантелістичною манерою „Nature morte" *П. Ковжуна* і малюнок *І. Іванця* (Рогатинська церква й особливо „св. Юр") проф. *Ю. Магалевського* портрет о. декана д-ра Тита Мишковського та *Перфецького:* Розстріл більшовиками. Крім того є копії з ікон византійського письма *В. Пещанського* й образ італійського ренесансу — *В. Дядинюка.* (З того 9 образів — це дар митрополита для Академії).

Дальший коридор і кімнату (мала саля) займає церковна іконопись XVI—XVIII. ст. До особливо цінних експонатів належать тут: „Вїзд до Єрусалиму" (XVI. ст.), прекрасно виконаний „Арх. Михаїл", голова Богородиці (XVII—XVIII ст.), фрагменти іконостасу і портрети визначних священиків XVIII—XIX. ст. Тут-же на сходах головного входу підчас свята інавґурації були розвішані килими і тканини східного походження, з яких деякі перські старі зразки (дар митр. Андрея) мають велику мистецьку вартість.

Найповніший образ збірок Музею дає велика саля, де скупчені найцінніші експонати. Малярство тут репрезентоване образами, починаючи з XV. ст. До найстарших належить датований образ „Стрітення", школи близької до новгородської. З експонатів XVI. ст. відмітимо дуже цінний образ доброго письма св. Миколи зі Стрия, тонко виконаний образ з динамічно трактованою постатю св. Параскеви, „Пантократор" в овалі, „Три Святителі" і цілу низку образів XV.—XVI. ст. з бічними маленькими образками, що ілюструють життя і страждання святого, постать котрого займає центральне місце образу (Богородиця, св. Микола та ін.). Не менше цінний образ „Страшного Суду" кін. XVI. або перших років XVII. ст. з цікавими побутовими деталями. Решта образів (XVII—XVIII ст.) поді-

Соціялісти проти спільного фронту з гітлерівцями.

БЕРЛІН, 24. Х. ПАТ. На заклик провідника націонал-соціялістів Штрасера в справі створення спільного фронту професійних союзів, соц.-демократичний посол Брайтшайд відповів у промові, виголошеній у Дісельдорфі, що це домагання неможливе. Соціял-демократи не можуть разом з гітлерівцями, прихильниками диктатури боронити конституції й демократії. Заявляючися проти спроб привернути монархію в Німеччині, промовець апелював до центрум, що стоїть на тім самім становищі в тій справі.

Місяць української незалежної преси у Львові.

ЛЬВІВ — Читальня „Просвіти" Личаків. Прелегент ред. **І. Кедрин.** Відчит відбувся в неділю 23. ц. м. в 5. год. попол. Слухачів було понад 200 осіб, майже виключно зі сфер робітництва, дещо міщанства. Інтелігенції з Личаківської дільниці, де її найбільше у цілому Львові (цілий бльок домів „Власної Хати"), на відчиті зовсім не було (вона й до тої читальні ніколи не заходить, а вся праця полягає там на кількох патріотичних одиницях). По відчиті відбулася коротка дискусія. Дискутанти зі слухачів піднімали закиди головно під адресою адміністрації українських газет.

В неділю дня 23. ц. м. відбувся на **Новому і Старому Знесінні** біля Львова в салі „Просвіти" відчит ред. **Ярослава Курдидика** п. заг. „Українська преса і громадянство". Приявних було 147 осіб. Після реферату вивязалася коротка дискусія, у якій забирали голос проф. Березовський, мр. Жовнір і о. Харина. Вирішено завязати комітет пропаганди української незалежної преси, до якого увійшли: мр. Жовнір, Кузик М., Островський В., Гошовський Лев, Струківна Евгенія. Комітет поставив собі за завдання поширити українську пресу на терені Старого й Нового Знесіння. Перший примір у тому напрямі зробили громадяни Знесіння тим, що зголосилося 29 нових передплатників, а в тому числі є 7 таких, що запренумерувало по 2 і 3 часописи. З датків на пресовий фонд зібрано 18.16 зол.

В Товаристві **„Союз Українських Купців"** у Львові — Підвалля 9 — відбувся дня 23. Х. ц. р. відчит інж. М. Творидла п. я. „Значіння реклями в торговлі й промислі". Слухачів було 80 осіб — купців, промисловців і У. Т. Т. По відчиті розвинулася широка дискусія. Передовсім обговорювано: конечне розреклямування нашого промислу й торговлі; спосіб переведення реклями. Незабаром У. Т. Т. улаштовує курси реклямознавства. На прохання „С. У. К." інж. М. Творидло матиме відчит іще 6. листопада ц. р. тамже — себто в домівці „С. У. К." Підвалля 9.

На сходинах учителів у Львові дня 23. жовтня ц. р. виголосив ред. **Ів. Герасимович** реферат про українську незалежну пресу. Присутні вислухали цей реферат з великою увагою та рішили підтримувати й поширювати українську національну незалежну пресу.

Місяць української незалежної преси в краю.

ГЛИНЯНИ.

В неділю 23. ц. м. відбулися у Глинянах два реферати про значіння українського друкованого слова. У прибраній домівці місцевої читальні „Просвіти" (відповідними написами з покликами з нагоди місяця преси, як також і часописами), зібралась численно місцева публика. Перший референт п. Білинський, учитель позашкільної освіти при місцевій філії Т-ва „Просвіта", вияснив присутнім вагу книжки та навязуючи до клича „Одна родина — одна книжка", завізвав також до підмоги „Просвіті". Про пресу реферував п. Роман Данилевич. Референт подав коротку історію розвитку світової преси, перевів порівнання між пресою українською і пресою інших народів та на статистичних даних виказав убогість нашої преси на західніх землях. Вкінці подав деякі способи виходу з тяжкого положення (як зменшення видатків на тютюн, алькоголь, дальше передплачування часописів кооперативним способом, себто до спілки і т. д.) та закінчив закликом збільшити число передплатників рідної незалежної преси. Після рефератів вивязалася жива дискусія, у висліді якої вибрано комітет з чотирьох людей, що має занятися поширеня українських часописів у самих Глинянах, як також і в околиці.

Слід додати, що з нагоди дня преси влаштовано також продажу часописів при місцевих церквах, як і при вході на салю. Продано 67 чисел ріжних українських часописів, за які повну належитість передано до адміністрацій поодиноких редакцій. Крім цього зібрано 3.60 зол. на пресовий фонд.

Скликання сойму.

У понеділок відбулося засідання ради міністрів. Зачувати, що радили над речинцем появи декрету президента Польщі в справі скликання сойму. Кажуть, що декрет цей оголосять 31. жовтня. Перше засідання сойму відбудеться мабуть 3. листопада.

зветься на дві виразні групи: ікон у виконанні вишколених майстрів та образів більш народніх, примітивних; одначе останні не позбавлені оригінальности і наївної краси. Церковна різьба на дереві заступлена чотирма св. дверами іконостасів XVI.—XVIII. ст., далі т. зв. „Патериця" з датою середини XVII. ст., дуже цінна збірка деревляних хрестів переважно XVIII. ст., деревляні чаші та ін.

Деревляні предмети церковного вжитку доповнюють металеві вироби старшої дати. Ці експонати мають на увазі представити наглядний образ історичного розвитку церковної посуди.

З ткацтва звертають на себе увагу прекрасні фелони Маняfського Скиту, ґобелінова орнаментальна вишивка XVII. ст. на величезній евангелії новішої дати і врешті дуже цінна й рідка тепер збірка слуцьких пасів.

Невелика кількість старих літургічних книжок складається з цінних примірників рукописів XVI. ст. і стародруків XVII.—XVIII. ст. Крім того є кілька штихованих антимінсів і поміж ними один у виконанню знаного львівського граверна середини XVIII. ст. Івана Филиповича.

З памяток новіших часів переховуються в Музеї ріжні предмети по визначніших діячах церковного життя (кард. Сембратович, еп. Боцян, альбом Двєровичів і ін.).

Збірки церковного мистецтва доповнюються невеликою колекцією нумізматичною, писанок то-що.

Слід підкреслити, що всі ріжноманітні відділи Музею з доволі численними експонатами (напр. одних ікон коло 200 чисел!) зібрані протягом дуже короткого часу — всього кількох років. Це дає запоруку, що дальший розвиток і розбудова нового Музею піде швидким темпом і з неменшим успіхом.

Евангельські хлібоїди.

За чиї гроші працюють у нас протестантські секти. — Прилучення українських евангеликів до польсько-реформованого костела у Варшаві. — Геть з руїнниками!

Протягом кількох літ вешталися по наших селах всякі представники евангельських сект, що деморалізували нарід. Українські евангелики творили вже на терені Східної Галичини пресвітерську або т. зв. реформовану церкву, потім злучилися з а. і г. церквою (авґсбурсько-гельветською), звідси пішли до виленської консисторії, з виленської знову до а. і г. (знову до німців), а від а. і г. до варшавської (польської еванг. реформованої церкви), як це подає орган церкви „Єднота" у ч. 8.-9. за серпень і вересень 1932 р.

Безнастанна боротьба між евангельськими провідниками, з котрих кожний хотів би бути „реформатором" („кальвіном" чи „лютром"), взаїмне обкидування себе болотом перед своїми „вірними" та перед своїми хлібодавцями спричинили у висліді переходи від одних до других та повстання між українськими евангеликами у Сх. Галичині ріжних евангельських сект. Проти кожної церкви чи то секти, з якої виступили, вели вони потім завзяту боротьбу. Тепер евангельські недобитки дальше себе взаїмно поборюють. Колотнеча між ними не переводиться. Інтриґують одні проти других, очорнюють себе, що дає найліпший доказ їх моральної вартости.

Мудріші й ідейніші одиниці, що скорше зорієнтувалися в безідейній праці „ширителів евангелизму", ті, котрим уже забагато було тих провідників, давно покинули їх і вернули до своєї давньої віри. Тепер уже весь наш загал добре пізнався на тих ширителях евангельських ідей, коли вже й самі евангелики з переконання твердять, що „українським евангелистам залежить лише на грошах", що „пастори імпортують для них віру, а для себе долари", що „вірним" обіцюють „царство Боже", а для себе ґорнуть гроші і коштом вірних запевняють собі вигідне життя.

Звідки ті гроші на поширювання еванг. сект не цікаво, чи то з Північної Америки, чи з Канади, з Вашингтону, чи з Женеви, хто ті гроші не давав би — це хлібоїдщина. Є це штучний рух який не має підстав у народі, рух піддержуваний за чужі гроші, для чужих інтересів, а ніколи в інтересі українського народу. Словом: рух кириниицький, рух руїни.

Не від речі буде сказати, що вже час, аби наші радикали, передовсім декотрі їх інтелігенти, що зразу підтримували і тепер ще підтримують „поступову віру", нарешті прозріли, чим є в наших відносинах т. зв. евангельський рух. Здається нам, що тепер вони знайдуть відповідну назву на прилучення українських евангеликів до Варшави та зрозуміють, яка ціль цього найновішого акцесу еванг. провідників. А зробили цей акцес до „польського евангельсько-реформованого костела" у Варшаві, як про це повідомляє орган тої церкви „Єднота", отсі пастори: Павло Крат, Микола Жураківський, Лев Бурчак, Петро Яремко і кількох діяконів-евангеликів.

Згадана „Єднота" повідомляє при кінці, що небавком приступлять до варшавського польського еванг.-реформованого костела й інші діякони та пастори українці, що саме тепер кінчать відповідні студії.

З того бачимо, що небезпека від протестантських сектантів для нашої національної одноцільности й релігійної єдности істнує дальше і погрожує нам дальшою кириною. Це повинні мати на увазі всі інші громадяни, котрим дорога народня єдність, і виступити якнайрішучіше проти протестантських руїнників-хлібоїдів. Тому кличемо: Бережіть наш нарід перед т. зв. евангельськими проповідниками! Гоніть з українських сіл нову хлібоїдщину.

Стрілянина по німецьких містах.

БЕРЛІН, 23. Х. ПАТ. В промисловому місті Кастроп Рауксел у Вестфалії прийшло до бійки між гітлерівцями і комуністами, що скінчилася стрілянином. Одного гітлерівця вбито, а 5 тяжко ранили. Число ранених комуністів досі невідоме. В часі вуличних заворушень у Берліні арештували кількадесять осіб.

Війна в південній Америці.

БУЕНОС АЙРЕС, 24. Х. ПАТ. З Асомпціон повідомляють, що парагвайські війська розбили біля Арче 4 полки болівійських військ, забрали багато полонених і здобули воєнний матеріял, приневолюючи останки болівійських відділів відступити до фортифікацій в Арче, які окружили парагвайські війська.

БУЕНОС АЙРЕС, 24. Х. ПАТ. Парагвайські війська заняли форт Арче.

Процес комсомолців у Харкові.

З причини важких господарських умовин в Радянщині шириться сильно бандитизм. На передмістях Харкова повторюються грабункові напади в білий день. Міліція і ДПУ безсильні супроти цих явищ. Характеристичний з того огляду процес 30 членів комуністичного союзу молоді (комсомольців) відбувся недавно перед судом у Харкові. Обвинувачені комсомольці зорґанізували розбишацьку ватагу, що в одностроях урядовців ДПУ переводила по ночах ревізії, погрозами й терором домагалась видачі грошей, дорогоцінностей та предметів першої потреби. На запит прокуратора, з яких мотивів допускалися грабунків, один із комсомольців заявив, що хотіли тим способом здобути більші гроші й втекти за границю, де життя краще ніж у Радянщині. Інший обвинувачений заявив, що грабили для ідеї, бо тим способом хотіли втекти від нужди, яка панує в Радянщині, головно на Україні. Процес скінчився тим, що 7 обвинувачених засудили на кару смерти, а решту на довголітню вязницю.

Щоби не Клара Цеткін.

Щоби нового райхстаґу щераз не отвирала комуністка Клара Цеткін, нац.-соціялісти поставили на перше місце в окрузі Франкфурт н. Одрою кандидатуру 82-літнього ґен. Ліцмана. Його вибір певний. Ґен. Ліцман старший від Клари Цеткін 7 літ.

НЕВІДОМА ПОШЕСТЬ.

КЕНІҐСБЕРҐ, 24. 10. ПАТ. Над т. зв. Вислинним заливом у Сх. Прусії поширюється дальше невідома ближче пошесть. До сьогодні занотували її 57 випадків. Лікарі не вспіли досі ствердити причини поширювання тієї пошести.

ЗГОРІЛА ФАБРИКА.

ПАРИЖ, 24. 10. ПАТ. У м. Туркоан у півн. Франції згоріла велика лушарня рижу. Втрат є на яких 300.000 франків.

СТРІЛИ В ТЕАТРІ.

БЕРЛІН, 24. X. ПАТ. Після вчорашньої вистави Вагнерового „Зигфрида" в берлінській опері Кінце при вході для артистів тяжко пострілив з револьвера свою жінку Біндернагель, що відтворювала ролю Брунгільди. Акторку в в тяжкому стані перевезли до шпиталю. Вбивник підчас арештування хотів застрілитися. Причиною того вчинку заздрість.

ПОТОНУЛО 18 МУРИНІВ.

НЮЙОРК, 24. X. ПАТ. Автобус, що віз муринів, упав у ріку Місісіпі, 18 муринів утонуло.

На могилі Ів. Франка.

На Личаківському цвинтарі у Львові закінчують тепер остаточне обтісування гранітової скелі й примонтовування до неї бронзових фігур надгробного памятника на могилі Івана Франка, якого відкриття відложене на травень 1933 р. у роковини смерти великого Каменяра.

Користаючи з нагоди тимчасового відхилення деревляної загороди, за якою відбуваються роботи, ми мали можливість оглянути цей памятник. Імпозантність цілої мистецької концепції, динамічний рух фігур, прекрасне виконання, повне живого мистецького змісту, помислу й передачі завітів великого письменника, разом з чудовою гармонією сірого тла ґраніту і темної бронзи на тлі живої зеленої декорації — роблять якнайсильніше враження. Цей памятник безпечно буде окрасою цвинтаря, виріжняючися своєю мистецькістю серед моря безбарвних і банальних та ремісничих у виконанні надмогильних памятників, які його з усіх сторін окружають.

Дуже тішимося, що молодий талант Сергія Литвиненка, якому припало почесне завдання виконати цей памятник, переборов усі трудноші, звязані з будовою, а комітет будови памятника не зразився ніякими перепонами й довів справу до кінця, залишаючи на місці спочинку великого громадянина гідний його памяти монумент

Ф. Д-ко.

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 1880-?

— **Робітня жіночих** одягів **„Труд"** під мистецькою управою п. **Олесницької** виконує елеґантно, солідно і точно сукні, костюми, плащі дамські і діточі по приступних цінах. 679

— **Як краківський „Курер" веде нагінку на „Рідну Школу"!** В ч. 293 „І. К. Ц." з Кракова з 22. ц. м. під шумним наголовком „Українські ґімназисти підпалячами польського майна" доносить, наче би справниками пожарів в Яворові були „учні вищих кляс прив. укр. ґімназії „Рідної Школи" в Яворові та один слухач фільософії зі Львова". Вони мали творити т. зв. пятку. „Вина вповні доказана" і т. п. Вкінці: „Справники стануть перед доразовим судом в найближчім тижні". — **На ділі з пятьох арештованих тільки один є учнем ґімназії „Р. Шк." в Яворові.** — На погрози про доразовий суд

треба відповісти, що і доразовий суд є судом, який справу розглянув би. Та, як читаємо в ін. часописах — доразового суду тут не буде. — Інтенції „І. К-я Ц." з його нагінкою на „Р. Шк." є такі ганебні, як ціла та краківська ґазетка.

— **Статистика збіжевої ржі.** На основі обчислень головного статистичного уряду зменшення зборів пшениці повстало наслідком зараження ржою. Зараза кинулася особливо на південно-східні воєвідства. Найбільші втрати потерпіло воєвідство тернопільське, які досягли 64.2 проц. На третьому місці стоїть львівське воєвідство із втратами 59.1 проц. На пятому місці находиться станиславівське воєвідство, якого втрати дійшли до 47.6 проц.

— **Проти бойкотування міст селянами.** У звязку з аґітацією польської людової партії на терені повітів перемиського і хшанівського, щоби селяни бойкотували міста й припинили довіз хліборобських продуктів, слідча влада перевела ревізію в канцелярії адвоката Мадея в Тарнобжеґу. Доходження ведеться далі. У Сковечині пов. Тарнобжеґ арештували Францішка Ґорґу, що накликував до рільного страйку й бойкоту влади. В тій самій справі арештовано в тарнівському повіті 15 осіб.

— **Замкнули редактора.** У Варшаві арештували відповідального редактора „Роботніка", п. Стоян-Стефановича, що дістав 6 місяців вязниці за зневаження слідчого судді Деманта. Справа перейшла всі інстанції, а минулого тижня Найв. Суд затвердив цей присуд.

— **Ревізії серед „Обвеполю".** Серед членів польської ендеції та „обозу великої Польщі" в Познані і Торуні переводить поліція масові ревізії, які обняли досі двіста кількадесять осіб. Арештовано редакторів Мадейського та Піщака і кількох інших діячів під замітом протидержавної діяльности.

— **Засудили ендецького посла.** Городський суд у Познані оголосив присуд у справі посла ендецької партії Болеслава Левандовського з Ґнезна за промови на передвиборчих вічах. Левандовського засудили у сімох випадках на 18 місяців вязниці, які перемінено йому на одну кару 6 місяців вязниці.

— **Цікава господарка.** У Львові арештували касієра тютюнової гуртівні Союзу леґіоністів (в будинку Народнього Дому) Тарковського під замітом спроневірення суми 18.140 зол. У звязку з тією самою справою арештували магазиніра гуртівні Коваля. Цікаве, що ця гуртівня, якої директором є б. голова Союзу оборонців Львова полк. Бачинський, впала вже кілька разів жертвою крадежі, раз на 6 тисяч, раз на 8 тисяч, а раз на 10 тисяч зол. Теперішня дефравдація викликала сензацію в санаційних колах, що опікувалися досі тією гуртівнею.

— **Обманець, яких багато.** У Львові арештували Степана Дідушека, урядовця військової команди доповнень, за зловживання при бранці. Як стверджено, Дідушек брав від обовязаних до військової служби хабарі, обіцюючи їм ріжні полекші, яких не додержував. Крім того видурив від одної жінки 7.800 зол., обіцюючи, що з нею ожениться й обіцянки не додержав. Арештовано теж кравця Германа Собля, що доставляв Дідушкові рекрутів, які не хотіли служити при війську.

— **Крадіж долярових листів.** Слідча поліція у Львові перевела в мешканні амбулянсового листоноша Яна Томаша, що живе на Сигнівці. Найшла кількадесять американських листів, з яких украдено долярові банкноти в загальній сумі кількасот долярів. Багато листів було в печі, де ще не догоріли. Томаша арештовано. Поліцію стягнула на Томаша його рідна сестра, яка повідомила про його крадіжі слідчу владу з пімсти за те, що він хотів викинути її з дому.

— **Злодійські подвиги.** На жінку професора університету напав на вул. Пелчинській у Львові якийсь опришок і вирвавши їй з рук торбинку, в якій находилося 670 зол., утік. — З мешкання кап. Яворського при вул. Хмельовського вкрали злодії ґардеробу вартости 2.000 зол. — З магазину футер фірми З. Вурм при вул. Корняктів у Львові вкрали футряні вироби вартости 3000 долярів. Злодії добулися крізь отвір, який вибили в мурі.

— **Убивство на Левандівці.** Влад. Бурий, відомий на Левандівці під Львовом авантюрник, мав особисті порахунки з 30-літним власником реальности Казимиром Перунком. Минулої неділі Бурий впав до реставрації, в якій забавлявся Перунко зі знакомими і вдарив його в лице. Коли Перунко хотів зареаґувати, Бурий добув довгого ножа і вбив його свому противникові в серце. Перунко згинув на місці, а Бурого, що втікав вулицями, зловила поліція і відставила до арешту. Справою зайнялася слідча влада.

— **Грабунковий напад на потяг.** На залізничому шляху між головним двірцем і Підзамчем у Львові невислідженi злодії вскочили до товарового потягу і вкрали два балі товару загальної ваги 53 кґ.

— **Вбитий підчас утечі.** Від довшого часу непокоїв людей повіту Камінка Стр. і Львів. Степан Ярина із своєю ватагою. Ярину були зловили та замкнули в тюрмі в Буську Вел., та він відтам утік крізь комин і далі нападав на людей зі своєю ватагою. Поліція уладила облаву в лісах біля Желехова. Ярину зловили і закутого відпроваджував поліцай лісом до Камінки. В лісі Ярина пустився втікати, а коли не послухав зазиву поліцая, щоби станув, поліцай вбив його, поціливши в голову.

— **За шпигунство.** У Рівному відбувся наглий суд над шофером Петром Романчуком, Леонідом Іващуком, його братом Теодором Іващуком, мешканцями села Плоски та шевцем Ол. Гофманом з Луцька, яких обвинувачено за шпигунство. Всіх засудили на кару смерти на шибениці. Президент Мосціцький відмовився їх помилувати, тому всіх трьох засуджених повішено на вязничному подвірі. — Наглий суд у Варшаві розглядав справу Олександра Теглицького, капельмайстра із Ґлині, вмішано-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 26. ЖОВТНЯ 1932.

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ. 4)

Пантеон Галицької Землі.

(Українські могили на Личаківськім цвинтарі.)

(Докінчення.)

З черги громадських і політичних діячів Галицької Землі, що спочили на Личаківському цвинтарі згадаємо **Якима Хоминського** (пом. 1867), директора львівської поліції й члена львівської Ставропигії, якому польська опінія приписує деякі протипольські заходи австрійського уряду в 1846 році. **Юліяна Лаврівського** (пом. 1873), що в 1873 р. був заступником маршала галицького сойму; забутою всіма ховається на периферіях цвинтаря могила **Михайла Павлика,** приятеля й співробітника Драгоманова і Франка, одного з творців української радикальної партії. До свіжих могил Личаківського цвинтаря належить могила одного із творців української соціяльно-демократичної партії **Миколи Ганкевича.** Похорон цієї вимково талановитої й кришталево чистої людини був наче похороном тієї української соціялістичної групи, яка вірила в можливість співпраці з польською соціялістичною партією. Тихо згас і без надзвичайної похоронньої помпи був похований Нестор українських парляментаристів **Юліян Романчук,** що крім цього заслужився як видавець бібліотеки українських клясиків, а перш за все Шевченкового „Кобзаря", що сотнями тисяч розійшовся поміж галицьким громадянством, а його останній, довоєнний наклад був в одну мить розхоплений російськими старшинами і салдатами, що в 1914 р. окупували Львів. Тиха, незамітна могила криє тлінні останки **д-ра Володимира Бачинського,** що промах останніх днів свого життя окупив трагічно, самогубною смертю. У родинній гробниці спочив **д-р Володимир Охримович,** у молодости радикал, а під кінець життя ревний католик, що мав цивільну відвагу на прилюдну сповідь і каяття, людина ангельської доброти і зразковий громадський діяч. Під нагробником з теребовельських плит спочив **д-р Іван Курівець,** лікар, посол, організатор Калущини, державний секретар здоровля З. О.У.Н.Р., директор Народньої Лічниці, а при всьому тому безоглядний принципіяліст і правдомовець, чим зеднував собі тимчасових ворогів і досмертних приятелів.

Крім цього спочили на Личаківському цвинтарі — **д-р Евген Озаркевич,** популяризатор медичної освіти й основник „Народньої Лічниці", сенатор **Михайло Черкавський** з Волині, кооператор **Сидір Кузик, Олександер Борковський,** педагог і довголітній редактор „Діла", **Дмитро Вінцковський,** популярний поет і публіцист, правники **д-р Петро Сушкевич** і **д-р Дамян Савчак** та теольоги — **о. д-р Петро Крипякевич, о. д-р Спиридіон Кархут,** професор Богословської Академії у Львові, і багато-багато інших, яких могил не вдалося нам покищо відшукати.

Усі вони — „від мала до велика" жили й працювали невілько з самовідреченням і самопожертвою, а заедно в тому переконанні, що коли не сучасність, то майбутні покоління згадають про них не злим, тихим словом...

Остаточно, призадумуючись над здебільша невеселим станом могил діячів культурно-національного життя Галицької Землі, насовується нам можливість відповідного вшанування тих зпоміж них, яким ставлення окремих, коштовних намогильників, булоб не підсилу українському громадянству. „Пантеон" Галицької Землі складений із безліччі могилок, розкинутих по цвинтарних периферіях, куди не заблукає нічия нога, це явище справді жалюгідне. А чи не можних намогильників, булоб не під силу українського загалу, створити на Личаківському цвинтарі, коли вже не величаву брацьку гробницю, то бодай закупити шматок цвинтарного поля, на якому можна би забезпечити місце вічного спочинку для кожного українця, що вмираючи у Львові, залишає по собі память добре заслуженого?

Так поступили львівські поляки з учасниками своїх повстань і з „оборонцями Львова", до того додумалися львівські москвофіли, будуючи „брацьку" гробницю для своїх журналістів, то щож легшого, як чисельному українському громадянству подумати над створенням свого Пантеону. Згодом на такому цвинтарному кварталі можна би збудувати мавзолей чи спільний памятник для всіх, а це малоб свій вплив не тільки на характер Личаківського цвинтаря, але й свої добрі виховні наслідки для цілих поколінь галицького громадянства.

го в шпигунську справу. Теплицького засудили на 15 років вязниці.

— **Душогубство із заздрости.** Із Сянока повідомляють, що в Сторожах Великих хтось убив вистрілом із кріса Степана Ганаса, що пробував у своєї любовниці Розалії Гембусь. Вбивства доконано із заздрости.

— **Застрілили бандита.** ПАТ повідомляє, що в лісах маєтку Гузаки в коширському повіті поліційна стежа застрілила грізного бандита Семена Ярчука. Він скривався в лісах від кількох місяців.

— **Летунський осяг.** До Люблина прилетів минулої неділі кап. Карпінський, відбувши етапами велику повітряну подорож з Польщі до Афганістану і назад.

— **Стріляв на заяця, убив людину.** Власник маєтку Туржишки під Ошмяною, Мих. Локоцевський улащив полювання на заяців, в якому взяв участь теж Чеслав Завадзкий із Вильна, якому позичив свою рушницю. Коли надбіг сполошений заяць Завадзкий стрілив так нефортунно, що весь набій попав у Локоцевського, розриваючи йому голову та вбиваючи його на місці. Завадзкого арештовано.

— **Збірки на емер. судовиків.** У Варшаві й провінціональних містах серед судовиків збирають датки на спенсіонованих по фаху товаришів. З призбираних фондів користатимуть ті судді, що втратили становище в суді, а не мають іншого зарібку.

— **„Трансакції „короля самоходів".** Американський міліярдер Генрих Форд закупив в останньому часі 75 міліонів бушлів пшениці по 40 центів. Закуплене збіже задумує продати для Китаю. Крім того хоче вислати робітників, які втратили працю в його фабриках, до Радянщини, де дістануть заняття в тамошніх його фабриках самоходів.

— **Золотодайний край.** Із Капштату повідомляють, що після дволітніх глядань геольоги відкрили нові жили золота на просторах, положених на захід від Рандфортен. Скількість покладів золота обчисляють на 220 міліонів тон. Знавці очікують тепер нового розцвіту південної Африки у звязку з майбутньою експльоатацією тих теренів.

— **Ріжні вістки.** Президент Гінденбурґ дістав на своє 85-ліття 1700 привітних телеграм, 20.300 листів і велику скількість дарунків. — У Франції від нового року буде введена монета замість банкнотів по 10 і 20 фр. — У Спол. Державах шкляні фабрики вже продукують велику скількість пляшок і чарок, сподіваючись, що „сухий" режім буде скасований. — Японські промисловці знищили в Кобе 150.000 невеликих дорогоцінних каменів, щоби не допустити до знижки цін. — Конференція рабінів і вірних в Єрусалимі рішила, щоби звільнити із усіх громадських обовязків тих жидів, що не зберігають правил про суботній відпочинок.— У Мадриді радив зїзд у справі міжнародніх звязків бездротним телефоном і телеграфом. — У Білгороді помер Мілян Міланович, що відограв велику ролю у вбивстві короля Олександра та королеви Драги. — Чемпіонат Англії в ситківці виграв шестий раз Боротра, який побив англійця Лі у такім відношенні: 3:2, 6:3 і 6:3. — Французький уряд дав у дарі шведському князеві Ґуставові-Адольфові з нагоди його шлюбу гербовий щит шведського короля Карла Х, що був досі власністю франц. держави.

— **Голодівка новобранця.** У Бельгії відмовився виконувати військову службу новобранець фляманденць Ридигер Сіменс. За це засудили Сіменса на 9 місяців тюрми. Новобранець для протесту почав голодівку. Сподіються інтервенції самого короля, бо два старшини відвідали на приказ короля Сіменса в тюрмі та допитувалися про стан його здоровля. Тюремна управа хоче зломити голодівку Сіменса так, що переслухує його нераз по кілька годин. Сіменсова мати виступає на зборах, оповідає про свого сина. Щодня перед тюрмою в Антверпені відбуваються маніфестації.

— **Обмеження для туристів у Палестині.** У Палестині введені нові приписи, які не дають змоги свобідно кожному мандрівникові вибратись у подорож по краю. Відтепер кожний турист мусить предложити владі білет для візи і дати доказ, що він не має наміру поселитись у Палестині.

— **Воздушна ватиканська фльота.** Папа задумав створити окрему воздушну фльоту для місіонарів і має звернутись із покликом до католиків усього світу, щоби складали жертви на купно 50 літаків. Цими літаками будуть користуватись місіонарі для перевожения лікарів і сестер милосердя, для достави лікарств і харчів для недужих і в наглих випадках, коли недужих треба буде перевезти до лікаря або шпиталю.

— **100-ліття Академії моральних і політичних наук.** 26. п. м. відділ Французького Наукового Інституту цієї науки, святкуватиме століття своїх засновин. Управа міста прийме святочно членів цієї академії в салях магістрату, а на другий день буде офіціяльне засідання, де крім учених промовлятимуть чужинні делегати.

— **Якщо в цей день,** в якому Ви отримали складанку П. К. О., не маєте ще грошей, щоби вислати передплату, то виповніть тимчасом складанку П. К. О., щоби з перших грошей, які дістанете, вислати передплату.

— **Міжнародній Сальон Фотографіки** улаштовує у Львові польське „Т-во Приятелів Красного Мистецтва" у салях цього-же товариства при вул. Дзедушицьких 1. від 30. жовтня до 23. листопада. На виставу прийшли численні експонати із чужини.

— **Українське Т-во Прихильників Мистецтва** у Львові, подає всім українським мистцям до відома, що вистава образів Т-ва відбудеться в Музею Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка у Львові, при вул. Чарнецького 24/II., куди просить присилати експонати до 20. листопада ц. р. За ближчими інформаціями звертатися до Секретаріяту Українського Т-ва Прихильників Мистецтва, Львів, вул. Набеляка 39/I.

З концертової салі.

Концерт Романа Савицького в Самборі.

Музичне сонне життя Самбора розбудив своїм виступом молодий пяніст-вітруоз п. Роман Савицький, даючи 11. ц. м. вперше самостійний концерт у своїм родиннім місті.

На багату програму цього вечора зложилися твори Баха, Бетовена, Шумана, Debussy, Барвінського, Шопена й Ліста. П. Савицький виказав своєю грою, що має всі дані на поважного пяніста ширшої міри. Першорядна техніка, спеціяльно рівномірність і прецизійність ударів (перлисті staccata), динаміка (чудові піяна), прегарна, мягка кантилена йде в парі з високою музичною культурою. Кожний виконаний твір, хочби він складався з кількох частин, робив враження одноціле, повне шляхотної простоти. Пяніст однаково добре віддав стиль клясичний, як і романтичний, а всеж таки може найкраще випали твори імпресіоністичні: „Suita" Debussy і прелюдії Барвінського, причиною чого є те, що п. Савицький вийшов зі школи теперішньої модерної доби.

В творах Шопена (Berceuse і Grande Valse As-dur) найбільше далася відчути недостача концертового інструменту й можливо, що у вальсі може трохи за скоре темпо пересунуло виразистість мельодії в користь техніки. Зате могутнє враження зробило останнє „Scherzo" і Марш Ліста.

Піднести ще треба надзвичайний духовий спокій артиста, котрий йому дозволяє вглибитись у даний твір і видобути maximum експресії, так, що навіть менше музикальна публика слухала його аж до кінця із захопленням.

Концерт належав до найудатніших, чого доказом повний моральний, а навіть подекуди й матеріяльний успіх.

Стефанія Козакевич.

З опери.

„КАВАЛЄРІЯ РУСТІКАНА" І „ПАЯЦИ".

В пятницю 21. ц. м. йшли у львівській опері „Паяци" Леонкавалля і „Кавалєрія рустікана" Масканія. Обі ці опери ставлять театри віддавна завжди разом, бо вони мають чимало подібних прикмет: на обох слідний стиль веризму, в обох домінують мотиви арій та обі подабають на музичні драми. Ці прикмети, особливож мельодійність обох опер та високо-драматична й захоплююча акція, овіяна своєрідною екзотикою, — зєднали цим операм величезну популярність та втримали їх на „залізному репертуарі" всіх оперних сцен світу.

В пятницю в обох операх виступав старий артист (барітон) медіолянської „Ля Скалі" *Вайнберг*, великий співак і великий актор. Хоч його голос радше ліричний і тому не завсіди може пробитись крізь оркестральну силу тих опер, а проте і голосово і грою цей артист умів зосередити на собі увагу слухачів; правда, що італійська маніра гри вражає нас пересикравленням. У партії Недди в „Паяцах" виступила вдруге на львівській сцені п-і *Марія Сокіл*, збираючи оплески при отвертій сцені. Вона підкреслила легкодушний характер Кольомбіни в житті і на сцені, а своєю появою та дзвінким ліризмом голосу чарувала слухачів. Партнером її був п. *Петер*, який вмів зробити з постаті паяца трагічну появу. Диригував п. *Антін Рудницький* виявляючи вправну руку висококваліфікованого фахівця.

У „Кавалєрії" партнерами Вайнберга були п-і *Плагівна*, якої прегарна, глибока краска голосу знаменито підходить до драматичної партії Сантуцци, і п. *Вронський* добре голосово настросцені. Диригував дир. *А. Должицький* з питомим йому темпераментом і енергією.

зм.

З театру.

Великий Театр: „Марюс", песа на 5 дій М. Паньола.

Автор знаменитого „Топаза" дав цим разом малюнок із атмосфери марсейльської пристані. Туга за широким морем і далекими країнами, що має сильно драматичні нотки, поєднана із пристрасною любовю молодої пари та прегарним батьківським сентиментом. Песа дає кілька чудових моментів для характеристики „тарасконської" вдачі південних французів, що від гострих слів і погроз переходять як стій до дружньої гутірки. Побутові сценки та довші діяльоги не томлять ні на хвилину. Дві розмови сина з батьком глибоко зворушливі своєю безпосередньою лірикою.

Песа повинна би називатись радше „Фанні", бо не мущина, а дівчина є в ній справжнім героєм. Постать батька у незрівняній інтерпретації арт. Міхальського надала всій песі привабливо добросердого чару. Решта роль у руках першорядних артистів: Ходецького, Мартіні, Вежеєвської, Васілевського. Декорації приємні для ока живими колірами.

м. р.

З кіна.

Кіно „АТЛЯНТІК": „Вязні за кратами".

Фільма нагадує „Сірий дім", висвітлюваний недавно у Львові. Майстерно представлене масове тюремницьке життя, при чому на спеціяльне добро треба врахувати авторові сценарія, а може ще більше режисера (славного Фреда Нібльо), що підкреслив людську гідність вязня, його індивідуальну вартість та трагічні психічні конфлікти. Фільма має ту велику прикмету американських фільм, що в найбільш похмуру акцію вплітає ясні ліричні моменти, но і ту прикмету, що всі найбільш трагічні й брутальні перипетії зі сценами знущання, вбивств і трупів, кінчаються остаточно — для головних героїв фільми і для її глядачів — щасливо...

(Ік)

Із судової салі.

Чи поліція бє?

До ч. спр. V Кд 515/32 повітового суду у Стрию ведеться справа агентів поліції у Стрию Марца і Ґутовського проти Ілька Саха і тов. з Дідушич Великих, за образу чести, поповнену в цей спосіб, що в донесенні до прокуратури при окружнім суді у Стрию скаржилися на них обох за побиття свого брата Феця Саха з Дідушич Вел.

Справа була така: В зимі 1932 р. убито в Дідушичах Вел. парубка Кочкодана. В пошукуванні за справником убивства поліція спинилася на особі Феця Саха, у котрого мала знайти якусь зброю. Він не хотів признатися до вчинку, якого не поповнив; тоді оба поліційні агенти мали бити його так, що він вкінці не міг перенести побоїв і неслушного підозріння і в громадському арешті підрізав собі горло відламком шкла. Вже майже конаючи оповів Федь Сах громадянам, що з ним роблено на поліції. Крім того були свідки побоїв, бо агенти били не тільки Феця Саха, але теж інших парубків.

Прокуратура зарядила доходження проти обох агентів. Поліція перевела в Дідушичах доходження, які чомусь були без наслідку, хоч дідушицькі селяни зізнавали докладно перед комісарем поліції, що переводив слідство, про побиття. У відповіді на донесення до прокуратури і поліційні доходження подали оба поліційні агенти, Мажец і Ґутовський, скаргу за образу чести проти адв. д-ра Романа Домбчевського, котрий на бажання Ілька Саха і тов. зробив письмо до прокуратури, а далі проти самого Ілька Саха і його брата.

В часі розправи оба обвинувачі стягнули обвинувачення проти адв. д-ра Домбчевського який сповнив тільки свій обовязок, подаючи письмо до прокуратури. Досі переслухано в цій справі на кількох розправах цілий ряд свідків які під присягою потвердили рішуче, що агент Мажец бив і їх і Феця Саха. Має бути ще переслуханий сам Федь Сах і кількох інших свідків, котрих бив також агент Ґутовський.

Обвинувачених боронить адв. д-р Домбчевський.

✠ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Льонгин Качмарський, б. староста З.У.Н.Р в Любачеві, заступник старости в Кольбушовій помер у 42. році життя в Кольбушовій дня 15 жовтня 1932 року. Був взірцевим урядовцем, тому всі його поважали. На похорони, які відбулися дня 17. Х. в Кольбушовій, явилась масово вся інтелігенція повіту. Зїхались також всі затоплені українці з повіту, щоб віддати землякові останню прислугу. Над могилою серед чужого населення пронеслось жалібне українське **Вічная память.**

Дописи.

КОВЕЛЬ. **(Зїзд „Кулек млодзежи вейскей").** Дня 16. п. м. відбулися в Ковлі в театрі „Експрес" змагання т. зв. „Кулек млодзежи вейскей", що мали в цей день зїзд у Ковлі з цілого повіту. Тут зроблено все з тією метою, щоби показати у Ковлі якнайбільше „свого народу". Статистично це вдалось, бо „кулка" мають за собою владу. Наказано учням, службовикам громад, поліціянтам і т. д. бути в „кулку" і співати в хорі, то мусять. „Пописувалися" хори „кулек" з Любитова, Сереховичі, Несухої й ін. Після виступів для цієї „молоді" була влаштована забава до рання. В той-же час для дійсно української молоді „Союз Українок" не може відкрити освітніх курсів, ба, навіть курсів крою і шиття. — **Присутній.**

КОРОПЕЦЬ. **(Посвячення районової молочарні).** Село Коропець, бучацького повіту, переживало 11. ц. м. замітний день. Того дня відбулося величаве посвячення районової молочарні, на якому вже в год. 10. рано на площі перед молочарнею зібралася кількатисячна маса громадян Коропця і гостей з дооколичних сіл. Кожний глядів з радістю і гордістю на цей величавий будинок. Фактично молочарня представляється імпозантно. Ціла будівля з каменя, виконана на основі пляну інж. Пежанського. Будову веде інж. В. Гринів. В 11. год. при гарно прибранім вівтарі відправив Службу Божу б. посол о. д-р В. Пелліх враз з о. В. Коропецьким та о. М. Лютим. Опісля в гарній проповіди заохотив вірних до праці, пригадуючи, що з вірою у власні сили можна всього довершити. Около 1. год. впол. під проводом о. д-ра Пелліха дооколичні священики, а саме: о. сов. Л. Іванів з Делявн, о. М. Голейко з Кутиск, о. В Коропецький з Долини, о. В. Малкович з Коропця, о. М. Лютий з Горигляд і о. О. Крижанівський з Космирина посвятили молочарню. По посвяченні були привіти. Перший зложив привіт сенатор д-р І. Макух. По нім забрав голос нач. директор Маслосоюзу інж. А. Палій, який представив, яке велике значіння для народу представляє кооперація. Дальше в імени дооколичних економічних та освітніх установ привитав присутних у річевій промові о. В. Коропецький. В імени надз. ради й управи р. молочарні п. Павло Павлюк подякував усім присутнім за участь у святі. Між гістьми можна було завважити старенького місцевого 86-літнього пароха о. Проскурницького, що, ведений своїми парохіянами під руки, прибув, аби разом зі своєю парохією тішитися з довершеного великого діла. На свято, крім вище згаданих, прибули ще директор А. Мудрик та інж. Весоловський зі Львова, дир. М. Трач і ревіз. П. Мазурок зі Станиславова та інші з Товмача й околиці. — В год. 2. попол. на площі біля р. молочарні відбувся фестин. На естраду виступив мішаний хор Коропця під проводом п. М. Садівського. Програма — це твори Леонтовича, Котка, Кошиця. Видно було, що хор вишколений солідно. На переміну з хором виступала молодь Коропця, яка відтанцювала народні танці, навіть і тяжкі, вивчені п. О. Садівським. У часі цілого свята, як і фестину, пригравала гарно дута оркестра з Сорок. Ціле свято робило якнайкраще враження. Було видно працю ідейних одиниць Коропця, що вміли зібрати біля р. молочарні всі дооколичні села і здвигнути такий величавий будинок. Найбільше причинився до цього директор р. молочарні інж. З. Коропецький. Рівнож і члени дирекції: п. І. Максимів, п. М. Мельник, як і голова надз. ради п. П. Павлюк не пожалували своєї праці і дали доказ, що все можна зробити, коли є сильна воля. — **Гість.**

СПОРТ.

УКРАЇНА — ЧОРНІ 5:3 (2:1).

По кількох слабших противниках прийшла черга і на лігову дружину Чорних, яку Україна перемогла на її власному грищі безапеляційно. І то не у припадковому висліді 1:0 чи 2:1, але 5:3. Зовсім не зменшує успіху нашої дружини (чи не найкращого від перемоги над ліговою Погонею в 1929 р. 6:2) те, що Чорні виступили в дещо ослабленому складі (з 4 резервовими). Зате слід завважити, що двоє воріт добули вони з карного. Україна грала без Скреготи, Сича чи Лапчука, отже також в ослабленому складі: Бутель І., Міськів, Воробець, Підлісецький (Цимбала), Кіцила, Бутель ІІ., Лисик, Ґоцький І., Петрів, Ґоцький ІІ. і Максимів.

Від початку накидує наша дружина свою перевагу і в горячому моменті під воротами Чорних помічник їх головкою добуває перші ворота для України. Кілька складних випадів нападу Чорних, при чому Островський досить легко передістається через слабо диспонованого крайного помічника України, центрує і Янчура гострим „щуром" добуває вирівнюючі ворота (1:1). Відтак неясну ситуацію на полі Чорних вияснює Ґоцький ІІ. стрілом головкою і другими воротами для України 2:1. Під кінець першої половини мають ще Чорні нагоду вирівняти з карного, якого боронить Бутель І. По половині Лисик змінюється з Петровим і переводить кілька вповні удатних акцій. Ґоцький ІІ. добуває дальших двоє воріт для України, а Пілат використовує певно два карні (4:3). Під кінець далеким стрілом устійнює Лисик вислід змагань (5:3).

В Україні на перший плян вибивався напад, а головно Ґоцький ІІ., який був найліпшим грачем на грищі. Грав він незвичайно амбітно, стартуючи до кожного мяча, і своєю технікою та стрілами причинився немало до цієї перемоги. Перший він, по Кобзяреві, добув в Україні „гат-трік" (троє з черги воріт), і то у стрічі з ліговим противником. Лисик, подібно як і в змаганнях зі Світезю, виказав усі свої здібности. Петрів, як звичайно, робив з противником, що хотів, лише відбився на ньому брак тренінгу. Ґоцький І. у багато слабшій формі, як на початку сезону. В помочі найкращий Кіцила, в обороні незлий Воробець. Бутель І. на воротах не міг, що правда, оборонити ні одних з пропущених воріт, але своїми непевними вибігами спричинив кілька грізних ситуацій, що й коштували Україну два карні. В Чорних найліпші Лемішка, Чижевський, Пілат і Джимала. Погода вповні дописала, зате видці менше. Суддював невміло п. Майхерчик.

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО ЛІГИ.

Львів: Погонь — Гарбарня 2:1 (2:0). **Краків:** Варта — Краковія 1:0 (0:0). **Варшава:** Польонія — Рух 2:1 (0:0). **Лодзь:** Л. К. С. — Варшавянка 3:2 (2:1). **Седльце:** 22.п.п. — Висла 3:0 (2:0). Перше місце в табелі заняла несподівано перед Краковією і Погонею познанська Варта (27 п.).

За вхід до ліги програла в Перемишлі Польонія з Подгужем 2:1 (0:1), яка через це стратила всякі шанси дістатися до ліги. У фіналі стрінуться 30. X. і 6. XI. Подгуже (Краків) і Легія (Познань).

ЗА ВХІД ДО А-КЛЯСИ.

Самбр: Корона — Яніна 4:0 (2:0). **Станиславів:** Станиславовія — Ютшенка 3:1 (1:0). У табелі веде дальше Корона (5 п.). 2) Станиславовія 4 п. 3) Ютшенка 1 п. 4) Огніско 0 п. і 5) Яніна 0 п.

За спадок з А-кляси Білий Орел ремісував з Погонею І. Б. 1:1, а Гасмонея дістала 2 п. від Чорних І. Б. (в. о.), які не виставили на ці змагання дружини.

До Б-кляси увійшов Імператор, який у фіналі переміг З. З. К. 4:2.

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

Рекорд — Олд Бої 3:1 (1:0). Гасмонея — Ґлядіятор 11:1 (8:0).

РУХАНКА ДЛЯ ТРУДОВОЇ ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ

Вже в суботу 29. жовтня ц. р. всякий умовий робітник матиме змогу відсвіжити надшарпані працею в задушних кімнатах сили і нерви руханкою в салі „Сокола-Батька". Вправи наразі будуть відбуватися раз у тижні, в суботу, від год. 7—8. вечором. Члени С.-Б., які оплачують вкладку (1 зол. місячно), користають з руханки безплатно. Вправи будуть достосовані до організмів до руханки непривиклих. Умілий провід і богатий виряд салі у прилади дають повну запоруку, що всього одна година в тижні, посвячена організмові, стане учасникам конечною та милою розривкою. Участь зголошувати можна кожного дня в канцелярії „Сокола-Батька", Руська 20, від год. 10—13. і 19—21.

Старшина „Сокола-Батька"

БІРЖА.

Валюти й девізи.

Трансакції. Продажа. Купно.

Голяндія 358.90, 359.80. 358.00; Льондон 30.26—28, 30.42, 30.12; Ню-Йорк чеки 8.91.2, 8.93.2, 8.99.2; Ню-Йорк кабель 8.91.7, 8.93.7, 8.89.7; Париж 35.14, 35.13, 34.95; Прага 26.41, 26.47, 26.35; Швайцарія 172.30, 172.73, 171.87; Італія 45.65, 45.87, 45.43; Берлін 211.95.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 24. X. 1932 р за масло експортове та десерове пріма 3·00 зол., за літру молока 18—20 сот., літру сметани 0·90 зол., копу яєць 5·10—5·20 зол.

В цінах з 22. X. подано через помилку ціну масла зол. 3·20 замість зол. 3.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Вівторок, 25. X. год. 7.30 веч. „Марія" (Абонам. 2).
Середа, 26. X. год. 7.30 веч. Опера.
Четвер, 27. X. год. 7.30 веч. „Марія" (Абонам. 2).

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 25. X. год. 7.30 веч. „Олімпія" (Абонам. 2).
Середа, 26. X. год. 7.30 веч. „Олімпія" (вистава закупл.).

Концертове Бюро М. Тірка.

Вівторок 25 жовтня ц. р.: III. Мистецький концерт. Ян Кубелік, скрипак.
Четвер, 27. жовтня: Деля Ліпінська, пісонькарка.

Кіна.

АПОЛЬО: „Москва без маски".
АТЛЯНТІК: „Люди за кратами".
КАСІНО: „Чоловік-малпа" (Ван Дайк).
КОЛІСЕЙ: „Орлиний шпиль", ревія „То жінки винні цьому".
КОПЕРНИК: „Франкенштайн" (Борис Карлов).
МАРУСЕНЬКА: „Франкенштайн" (Борис Карлов).
МІРАЖ: „Бен Гур" (Рамон Новаро).
ОАЗА: „Беніта, цвітка Гавани".
ПАЛЯС: „Ц. к. команда сердець" (сценарій Рода Роди).
ПАН: „Конгрес танцює" (Ліліяна Гарвей).
ПАСАЖ: „Тайний детектив".
ПРОМІНЬ: „Сталева рука", ревія.
СТИЛЕВЕ: „Жінко, не гріши" і „Особиста секретарка".
УТІХА: „Безбожне дівча".
ХИМЕРА: „Культ тіла".

Закордонне радіо.

Середа, 26. жовтня 1932.

Мор. Острава (263,8) 10.00 Військ. оркестра. **Братислава** (278.8) 12.30 Радіооркестра, 19.05 Спів, скрипка, радіоорх., 20.00 Авдиція, 22.20, 23.00 Музика, **Мілано** (331,4) 11.15, 13.00, 19.00 Музика, 20.30 Оперетка, **Штутгарт** (360,6) 19.30 „Олена Єгиптянка" оп. Р. Штравса, **Берлін** (419) 21.00 „Дер Цавбербавм" муз. комедія Глюка, **Прага** (487) 15.30 Альтівковий реціталь, **Відень** (517,2) 11.30 Квартет, 15.20 Спів, 20.00 Віденський вечір, **Харків** (937,5) 10.00, 14.30, 15.00, 16.35, 19.00, 23.00 Концерт, 12.15 Українська музика, 18.15 Музика, рецитації.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 26. жовтня 1932.

11.40 Огляд преси, 11.58 Час, 12.10, 17.00 Ґрамофон, 13.20 Метеор. комунікат, 15.40 Господарський комунікат, 16.00 „Перша звірина" для дітей, 16.12 „Котячі лапки" балачка, 16.25 Ґрамофон, Сільва рерум, 16.40 Відчит, 17.40 Міжнар. досліди жін. праці, 18.00 Концерт, біжучі вістки, 18.55 Літер. балачка, 19.10 Всячина, 19.30 „Вигнанський народу живе слово", 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Пісоньки, 20.30 Фортепян, 21.20 Спортові вістки, прес. рад. денник, 21.30 Арії та пісні, 22.00 На овиді, 22.15 Авд. з опери „Натаїс", 22.40 Відчит у новогрецькій мові, 22.55 Комунікати, 23.00 Танк. музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

На пресовий фонд „Діла" зложив Стефан Чепеліський, Днів зол. 5.—.

Зголошення на вищий курс кооперативний приймає до 30. X. 1932 Управа, вул. Корняктів 1. 701 1—1

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.